

Еднажъ следъ обѣдъ азъ пакъ скръстихъ ржце на гърди, като винаги, и изминахъ гордо плиткитѣ води и после изчезнахъ въ дълбокото:—блѣскамъ съ нозе пѣска въ дъното, а съ ржце гребя водитѣ нанапредъ. Ако не умѣете да се държите на дъното, не можете направи ни една стѣпка подъ водата: ще бждете дигнати на повърхността. Азъ можехъ да вървя 4—5 метра по дъното.

Минахъ моитѣ 4—5 метра и се издадохъ като тюленъ. Но сега нѣкой прекоси — пакъ подъ водата — край нозетѣ ми. И чудно: това момче не се държеше о дъното! Кривѣше се то въ водата, като ударена жаба, движеше се бавно, а все пакъ не се дигаше, — вървѣше. . . Ще се удави, май съ хлапакъ! Не, шопчето трѣбва да е! Кой можеше да бжде толкова упоритъ? Лошо бѣше, че то събаряше основното правило за плаване подъ водата — правило, което азъ тѣй старателно внушавахъ на другаритѣ: да се държатъ о дъното. И сега всички тѣ ме загледваха подигравателно. . . Това като че ли бѣше заговоръ противъ мене! Шопчето ме издебнало, гурнало се заедно съ мене, вървѣло следъ мене подъ водата и ето че ме надмина. . . Ако азъ знаяхъ това, нѣмаше да му се дамъ, разбира се. Впрочемъ, кой знае! Това проклето врачанче имаше гърди, широки като рибарски кошъ: тѣ ще победатъ въздухъ за трима! И каквото е силно, токо вижте, оправдало е мждруването на учителя по гимнастика, че плавалъ добре само този, който има силна хватка и здрава стѣпка. . .

Мене ме догнѣвъ. И викнахъ на шопчето:

— Ако ти е да се надпреваряшъ, върви по мене, да те видя, що можешъ!

И поехъ навжтре. Не се дори извърщахъ да